

Laura
Kneidl

Someone

NEW

VALAKI ÚJ

Dream
válogatás

*„Folyton azon rágódom, mások
mit gondolnak rólam.
Kit látnak bennem.
De veled nem így van.
Ha veled vagyok, egészen
önmagam lehetek.”*

Amikor Micah összetalálkozik az új szomszédjával, el sem tudja hinni: éppen Julian az, aki néhány héttel korábban elveszítette miatta a munkáját. Micah rettenetesen érzi magát, főleg azért, mert Julian rideg és elutasító vele, és még arra sem ad neki alkalmat, hogy bocsánatot kérjen tőle. Ugyanakkor Micah-t végtelenül lenyűgözi Julian megfejthetetlen magatartása, és feltétlenül meg akarja ismerni közelebbről. Ám eközben rájön, hogy Julian nem csupán vele, hanem minden emberrel szemben távolságtartó. Ugyanis van egy titka, amely örökre megváltoztathatja azt, amilyennek Micah látja őt.

LAURA KNEIDL

erlangeni születésű, Stuttgartban informatikus könyvtárosnak tanult. Az első könyvét kedvenc regényei ihletésére kezdte el megírni. Hosszú skóciai tartózkodás után most már Lipcsében él, a lakása pedig igazi könyvtárra hasonlít. Nagyon aktív az Instagramon, és szívesen folytat hosszú eszmecsereket az olvasóival. Hétköznapi kihívásokról, csodálatos világokról és persze a szerelemről ír regényeket.

„Ezt a regényt egész egyszerűen mindenkinek muszáj lenne olvasnia! Legszívesebben a világon az összes könyvespolcra odaraknám, mert a Someone New – Valaki új romantikus, eredeti és fontos!” **Leselurch.de**

„Sok szeretettel, mély érzelmekkel teli, őszinte és bátor könyv, amely mindörökre nyomot hagy az ember lelkében.” **Spiegel**

„Édes, vicces, mégis szívbe markoló. A szerző remek egyensúlyt teremt a sokféle lelkiállapot között, amelybe az olvasóit bevonja.” **Goodreads**

„Laura Kneidl meglehetősen nehéz témákat feszeget, de mindezt kellő alázattal, érzékenységgel és nagy odafigyeléssel teszi.” **Amazon**

„Ez egy csodálatos mű különleges témával, ráadásul egy olyan egyedi csavarral, amire egyáltalán nem számítottam. Kimondottan tetszett Micah és Julian karakterfejlődése. Azonban a könyv sokkal többről szól, mindenkinek csak ajánlani tudom.”

Thalia

Dream
válogatás

Laura Kneidl

Someone

NEW

VALAKI ÚJ

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

Meddig kell még ezt elviselnem?

Sokadjára tettem fel magamnak ezt a kérdést aznap este, miközben Gwendoline Finn, anyám legjobb barátnője tetőtől talpig végigmért. A tekintete megvetően végigsiklott a fekete, rövid frufrus hajamtól a Louis Vuitton ruhámon át a cipőmig – egy régi pár Jimmy Choo, a tavalyelőtti tavaszi kollekcióból. Az orrát ráncolta, de ezt a botoxotól megkövült arcán csupán az enyhe rándulásból lehetett felismerni.

Ám én kiskorom óta ebben a világban éltem, és idővel megtanultam a felső tízezer rezzenéstelen vonásaiból olvasni.

– Azt hallottam, hogy nem a Yale-re megy – mondta Mrs. Finn. A hanghordozása eltúlzottan barátságos volt, ugyanakkor távolságtartó, mintha nem ismerne születésemtől fogva. Holott látta, ahogy babakoromban a nadrágomba csináltam, és kiskoromban homokkal tömtem tele a szám.

– Akkor jól hallotta – feleltem. Úgy éreztem magam, mint Sam Winchester az *Odaát* című sorozatban, amikor arra kárhoztatják, hogy újra meg újra végignézze, ahogy a testvére különféle módokon meghal. Engem arra kárhoztattak, hogy aznap este újra meg újra ugyanazt a beszélgetést folytassam le. Bár a társalgások szóhasználata különbözött, mégis mind ugyanúgy végződött: értetlenséggel és megvetéssel.

– És valóban a helyi egyetemre fog járni?

Vágyakozón néztem az egyik kijáratra, mielőtt bólintottam.

Mrs. Finn értetlenül és leheletnyi undorral meredt rám, mintha attól tartana, hogy az MFC-n – a Mayfieldi Egyetemen – fertőző betegséget szedhetek össze.

A nyelvemen volt, hogy felvilágosítsam, milyen jó hírnévnek örvend az MFC, de úgysem értette volna. Ami nem Yale, Brown, Dartmouth, Harvard vagy Princeton, az szemmel láthatóan méltóságon aluli volt ezeknek az embereknek; esetleg egy európai szemeszter számított még elfogadhatónak.

– De továbbra is jogot szándékozik tanulni, nem igaz?

– Magától értetődik – feleltem hamis mosollyal, és próbáltam nem rágondolni, mennyire fogom gyűlölni az elkövetkező éveket. Tény, hogy sem a politika, sem a jog vagy pedig a jogállamunk nem érdekelt. Bár a jogász szakma elméletben arról hívatott gondoskodni, hogy a világ igazságosabb hely legyen (ami szép elképzelés), a gyakorlatban mindenekelőtt azt jelenti, hogy a gazdag embereket még gazdagabbá, a szegényeket pedig még szegényebbé tegye, legalábbis az elmúlt években tett megfigyeléseim alapján.

– Ez bizonyára örömmel tölti el a szüleit – folytatta Mrs. Finn, ám valójában ezt gondolta: *Legalább nem rántod még jobban sárba a családodok nevét azzal, hogy képzőművészetet tanulsz.* – És a testvére? Ő jelenleg Európában utazgat, nem igaz?

– Igen – feleltem unottan. Miért idegesít engem ez a nő olyan kérdésekkel, amelyekre tudja a választ? Legalábbis azokat a hazugságokat, amelyeket a szüleim terjesztettek. Az igazság a szemükben túlságosan kínos volt ahhoz, hogy a nyilvánossággal megosszák. Miközben ők azok, akiknek szégyenkezniük kellene.

– A legnagyobb fiam, Carter néhány hónapot Olaszországban töltött. Csodálatos tapasztalatokat szerzett. – Mrs. Finn felemelte a kezét, és odaintett egy pincérnőt.

Azonnal odasietett egy fekete szövetnadrágos, fehér blúz és sötét nadrágtartós, fiatal nő. A haját szorosan összefogta, és bár mosolygott, a tekintete üres volt. Épp olyan kevésbé akart itt lenni, mint én. Mégis szemrebbenés nélkül odatartotta

Mrs. Finnek a tálcáját, hogy rátehesse az üres pezsgőspoharát, egy telit pedig elvehessen. – Van még homáros szendvics?

– Utánanézek a konyhában. – A pincérnő nekem is odanyújtotta a tálcát.

A fejemet rázva elutasítottam, bár egy kis alkohol bizonyára elviselhetőbbé tette volna az estét. Csakhogy két ügyvéd lányának nem igazán volt tanácsos az alkoholtörvényt megszegnie, főleg nem olyan ügyfelek jelenlétében, akik milliós összegek kezelését bízták rájuk.

– Michaella, hát itt vagy!

Az anyám egyenesen felénk tartott, és a hangjára mindketten felpillantottunk. Sötét kosztümöt viselt pliszírozott szoknyával, és a magas sarkú cipője kopogott a polírozott márványpadlón. Sok barátnőjével ellentétben az anyám még nem botoxoltatta az arcát, de azért jó pár réteg smink leplezte a ráncait és takarta el a szeplőit, amelyek nekem is pettyezték az orromat.

– Egész este téged kereslek, hogy bemutassalak valakinek. Ismered Marshall Millingtonot? – Sokatmondón mutatott a kíséretében érkező fiatalemberre. Feltehetően korombeli volt, tizennyolc-tizenkilenc éves, de a szürke öltönye ugyanolyan, mint amelyet az apám viselt aznap este.

– Örülök, hogy végre megismerhetlek – mondta Marshall, és felém nyújtotta a kezét. Aranyosan mosolygott.

Megfogtam a kezét. – Marshall Millington. Szép alliteráció. Szuperhős vagy?

– Tessék?

– Hát mint Peter Parker vagy Wade Wilson – magyaráztam.

– Ők meg kicsodák? – kérdezte értetlenül, és segélykérően nézett az anyámra, aki figyelmeztető pillantást vetett rám, és alig észrevehetően a fejét rázta. Egy fiatal nőnek nem illet szuperhősökről vagy képregényekről beszélnie. Az a gyerekek

kiváltsága volt, de közülük is csak a fiúké, legalábbis abban a közéleti világban, amelyben a szüleim éltek.

– Pókember? Deadpool? Vagy Hulk? Bruce Banner.

Marshall szemében egyre nőtt a zavar. Hogyan lehetséges, hogy ezek az állítólag annyira világlátott emberek mégis mintha az Isten háta mögött élnének? Ha a Wall Streetről kezdeményeztem volna beszélgetést, Marshall feltehetően egyórás monológot tartott volna a részvényekről, árfolyamokról és a világpiacról.

– Ne törődj velem! – Sietett a segítségére az anyám. – Nekem sem mondanak semmit ezek a nevek. Michaelának mindig is nagyon különös ízlése volt. Örültem bájos. – Megpaskolta Marshall vállát, miközben a csuklóján arany karkötők csilingeltek.

– Mrs. Finn? – A pincérnő visszajött. A pezsgóstálcát szendvicsre cserélte.

Mrs. Finn, az anyám és Marshall fogott egy-egy kis porcelántányért, és kiszolgálta magát az előétellel.

– Te nem kérsz semmit? – Anya kérdően nézett rám.

– Nem, köszönöm, nincs étvágyam – hazudtam. Igazából majd éhen haltam, de nem akartam újra elmondani, hogy a homár és a kaviár nem passzol a vegetáriánus étrendembe, inkább megkíméltem magam a magyarázkodástól.

Megjátszott érdeklődéssel hallgattam, ahogyan Marshall az újságnál töltött gyakorlatáról mesél, meg arról, hogy megintertjüvolhatta Donald Trump Jr.-t. Természetesen republikánus volt, mi más? Maradtam, amíg az elnökünkre nem terelődött a szó, de aztán egyetlen másodperccel sem bírtam tovább. Azzal az ürüggyel, hogy kicsit rendbe szeretném hozni magam, elsi-ettem, mielőtt a szüleim más ügyfelei és üzlettársai megszólíthattak volna.

Végigmentem a magas mennyezetes, sötét ülőgarnitúras és óriási, kertre nyíló erkélyablakos szalonon. Ám a fürdőszoba he-

lyett a konyhába menekültem. A hangoskodás és az éles nevetés elhalkult a hátam mögött, és az elmúlt két óra után akkor először lélegeztem fel megkönnyebbülten.

Bár a szüleim soha nem tartózkodtak a konyhában, akkora volt, mint egy egyszobás lakás, és olyan professzionális tűzhely állt benne, amelyet minden ötcillagos szakács kívánna az éttermébe. Mindenesetre csak a házvezetőnő, Rita főzött itt. Még a partiszervíz által felszolgált szendvicseket sem itt készítették. Mindenütt fóliával letakart tálcák és tálalóedények álltak.

Kinyitottam a hűtőt, a kétajtós, nemesacél szörnyet, amelyben egy tíztagú családnak is elegendő élelmiszernek volt hely. Ennek ellenére tátongó üresség fogadott, leszámítva néhány smoothie-t és a további szendvicseket. Miután becsuktam a hűtőgép ajtaját, lehúztam a Jimmy Choo cipőmet, és felmásztam a pultra, ami a szűk szabású ruhámban igazi kihívásnak bizonyult. Mivel a szüleim nem tűrtek meg a házban ipari cukrot, Rita az egyik szekrény leghátsó sarkában mindig eldugott nekem néhány csokiszeletet. De a raktáram aznap üres volt.

– Fantasztikus – dűnnyögtem idegesen, és már éppen lemásztam volna a pultról, amikor mögöttem kinyitották az ajtót. Összereztem, és bele kellett kapaszkodnom a konyhaszekrénybe, nehogy lecsússzak. Fenébe. Lassan megfordultam, arra számítottam, hogy az anyám jött utánam. A több mint két évvel korábbi eset után hasonló eseményeken ritkán vette le rólam a szemét. De nem az anyám lépett a konyhába, hanem egy pincér.

Mintha villám csapott volna belé, megállt, és tágra nyílt szemmel meredt rám. Ahogy megpróbáltam a pultról lemászni, a ruhám felcsúszott, így a fickónak most akadálytalan rálátása nyílt a piros, csipke alsóneműmre. Teljesen fesztelenül bámult.

Kihívóan felvontam az egyik szemöldököm. – Tetszik a kilátás?

A pillantása a hátsómról az arcomra siklott. Közömbösen vállat vont. – A fekete alsónemű jobban tetszett volna, hogy őszinte legyek, de a piros is rendben van.

A higgadt válasza teljesen kihozott a sodromból. A legtöbb ember, aki a szüleimnek dolgozott, úgy bánt velem, mint a hímes tojással. Vagy mert buta libának tartottak, vagy mert attól félték, hogy az elkényeztetett, kotnyeles kislány kirúgathatja őket. Ezért a jelenlétemben csak olyan dolgokat mondtak, amiket véleményük szerint hallani akartam.

Leugrottam a pultról, megigazítottam a ruhámat a combomon, és behatóan végigmértem a fickót. Biztos voltam benne, hogy nem akart még pezsgőt rám erőltetni. Feltűntek volna a szögletes vonásai és a telt ajka, amelyet most féloldalas mosolyra húzott. És bár a hegyes orra kicsit túl nagy volt az arcához képest, ez sem változtatott a tényen, hogy messze a legvonzóbb férfi volt aznap este. A barna haja, amely sötét karamellre emlékeztetett, kicsit lenőtt, mintha elmulasztotta volna a legutóbbi időpontját a fodrásznál, és rendetlenül hátra volt fésülve, ami az anyámnak egyáltalán nem tetszett volna.

– A fekete unalmas – feleltem végül.

– A fekete elegáns.

– A te alsóneműd fekete? – Oldalra billentettem a fejem, és próbáltam ebből a távolságból kivenni a szeme színét, ami a mennyezeti lámpák mesterséges fényében gyakorlatilag lehetetlen volt. Mégis biztos voltam benne, hogy kék vagy zöld, nem pedig barna, mint az enyém.

A pincér arcára vidám kifejezés ült, és a simára borotvált arcán gödröcskék képződtek. Teljes lelki nyugalommal letette az üres tálcát, mintha nap mint nap megesne vele, hogy a nők a konyhapultról lemászva lecsupaszítják előtte magukat. – Ki mondta, hogy egyáltalán viselek?

– Világos, ugye, hogy te itt az ételt szolgálod fel?

– De azt a kezemmel teszem, nem pedig a... – Szünetet tartott, és összeszorította a száját, hogy visszatartsa a szót, amely már egyértelműen a nyelvén volt, aztán megköszöri a tor-kát. – Mit csinálsz itt egyáltalán? Keresel valamit? – A nyitott szekrényre mutatott.

– Ennivalót.

– Az akad bőven.

Fűjtattam. – Azt látom, de olyan is van, amin nincs kaviár, homár vagy más halott állat?

– Attól tartok, nincs.

– Fenébe. – Egy nyögéssel a tálalószekrénynek támaszkodtam, és összefontam a karom a hasam előtt, mintha ezzel megakadályozhatnám, hogy a gyomrom hangosan korogjon. Miért is nem álltam meg útközben a Whole Foods-nál?

– Talán segíthetek. – A pincér közelebb jött, és így már láttam, hogy zöld szeme van. Nem olyan világos, mint tavasszal a rügyek, hanem olyan sötét, mint a levelek, nem sokkal azelőtt, hogy megbarnulnának, és lehullanának a fákról. Ám ahelyett, hogy megállt volna előttem, a kamrába lépett, amelyben általában csak konzerveket és száraz élelmiszert tároltunk. De aznap több táska és kabát állt benne halomban. Letérdelt, és áttúrta a ruhahegyet. Nem láttam, mit keres, míg fel nem egyenesedett, és egy szendviccsel oda nem jött hozzám. Szótlanul felém nyújtotta.

Nem haboztam. – Köszönöm, tartozom neked.

– Szívesen fogadok el borraivalót.

– Kapsz is. – Kibontottam a szendvicset a fóliából, és miután megbizonyosodtam róla, hogy tényleg nincs benne hús, mohón beleharaptam – és felnyögtem. Fantasztikusan finom volt, és nem csak azért, mert teljesen ki voltam éhezve. A kenyér puha volt, mintha frissen sütötték volna, és nem csupán egy szelet sajt és majonéz volt benne, hanem saláta, uborka és paradicsom

is, egy leheletnyi mustárral meg valami édessel megbolondítva, amit nem tudtam hová tenni.

A pincér engem figyelt. Lassan, ugyanakkor rámenősen végigsiklott a tekintete a testemen, mintha nem csupán a helyreigazitott külsőmet látná, hanem a személyiséget is, ami mögötte rejlik. Aznap este már sok férfi végigmért, de az ő kíváncsiságuk hidegen hagyott. Most viszont szaporább lett a szívverésem.

– Hogy hívnak? – kérdeztem tele szájjal. – Gondolatban „pincérnek” neveztelek el.

– Neveztek már rosszabbnak is. – A megjegyzés lazán hagyta el a száját, de a szeme sötéten villant, ami nem illett a hangneméhez.

Értetlenül vártam, hogy bemutatkozzon, de nem szólalt meg.

– Áruld már el! – sürgettem.

Magam sem értettem, miért olyan fontos, hogy megtudjam a nevét, feltehetően soha többé nem látjuk egymást. Ezeknél a partiszervizes cégeknél állandóan cserélődött a személyzet. A diákok jöttek-mentek, ahogy a szemeszterükbe belefért. Mindenesetre nem voltam benne biztos, hogy ő is diák-e. Kicsit idősebb volt, de lehet, hogy olyasmit tanul, ami időigényesebb, mint például az orvostan, vagy a doktoriját írja valami más szakterületen.

– Julian – felelte végül, de ez volt minden: Julian. Semmi titulus, semmi második név, semmi vezetéknév, hogy betájolhassam, ő pedig tudassa velem, mennyi pénze van a családjának.

Mosolyogtam, és felültem a pultra. A lábam a levegőben lógáztam. – Micah vagyok.

– Tudom, ki vagy. Michaella Rosalie Owens.

– Olyan hátborzongatóan hangzik, ahogy mondod. Mintha zaklatni készülnél.

– Nem akarlak zaklatni. Csak jó fülem van. Az emberek beszélnek rólad.

– És mit mondanak?

– Ezt-azt. Főleg azt találgatják, miért nem a Yale-re mész. Azt feltételezik, hogy terhes vagy, mint annak idején a kis Lilly Sullivan. És az apa feltehetően a házvezetónőtök fia, akivel egy kis ideje afférod volt. – Julian megrázta a fejét, mintha csalódást okoztam volna neki.

A szememet forgattam, és a szendvicsbe haraptam, mintha a kenyérrrel együtt az érzéseimet is le tudnám nyelni. Az emberek úgy tettek, mintha elpusztulna a világ, csak mert nem valamelyik Ivy League College mellett döntöttem. De hogy mehetnék nyugodt lelkiismerettel a Yale-re úgy, hogy nem tudom, mi van Adriannel? Mert ahogyan én terhes voltam, ő is úgy volt Európában – a szüleim kihajították, miután egy hónappal korábban rajtakapták az ágyban egy fiúval. A homoszexualitás nem illett a szüleink és az üzletfelek konzervatív világképébe. Bár egyik ügyfelük sem mert volna soha egyetlen szót sem szólani Adrian szexuális irányultsága miatt. Senki nem akart előítéletesnek mutatkozni. De idővel a legtöbben találtak volna valami ürügyet, hogy eltávolodjanak a szüleim ügyvédi irodájától, attól való félelmükben, hogy valamiféle híresztelés bemocskolja a családnevüket.

Azóta nem láttam Adriant. Egyetlenegyszer osont be éjszaka titokban a házba, hogy néhány holmiját összepakolja, és itt hagyja a lakáskulcsát. Az „esetet” követő egy hétben egyetlen szót sem beszéltem a szüleimmel, és minden erőmmel azon voltam, hogy megtaláljam az ikertestvéretem. Sikertelenül. Sehol sem bukkantam rá. Sem a barátainál. Sem a kedvenc kávézójában. Sem pedig a modern építészeti múzeumban, amelyet a személyes oázisának tekintett. Bárhol is volt, nem akarta, hogy megtaláljuk. Még én sem. Messzire mindenestre nem jutha-

tott, mert a szüleim az összes számláját letiltották. Továbbra is a közelben kellett lennie, és ezért nem akartam a Yale kedvéért Mayfieldet elhagyni. Adrian visszavonta az egyetemi beiratkozását, bár mindig is arról álmódott, hogy elit egyetemre megy, sokkal inkább, mint én. Soha nem követtem volna az álmát nélküle, ráadásul úgy, hogy közben még pácban is hagyom. Itt akartam lenni, ha úgy határoz, hogy visszajön, nem pedig sok mérföld távolságra. Legalább az én támogatásomra szüksége van, ha már a szüleinktől nem kapja meg.

Soha nem fogom megérteni, mi vitte rá őket, hogy Adriant elküldjék, és egy részem talán soha nem fogja nekik ezt megbocsátani, de mindent egybevetve nem rossz emberek. Mindig mindent megadtak nekünk, amire szükségünk volt – ruhát, ételt, tetőt a fejünk fölé és szeretetet. Bár sokat dolgoztak, legalább hetente egy estét együtt töltöttünk. Egy hónappal ezelőttig. Annyira reméltem, hogy minden olyan lesz majd újra, mint egykor, és a szüleim egy nap megtanulják elfogadni Adriant olyannak, amilyen. Mert itt vagyok nekik én, és én minden leszek, amit valaha is akartak – jogászhallgató, ügyvéd, üzlettárs és örökös.

– Nem ízlik a szendvics?

Julian hangja kirángatott a gondolataim közül. Pislogtam. – De igen. Jó. Miért?

– Mert olyan fintort vágtaal, mintha arra kényszerítenének, hogy szemetet egyél.

– Ó, ne haragudj, nem a szendvics miatt volt. – Mosolyogtam, de éreztem, hogy görcsösebben hat, mint akár néhány perce. Ha Adrianre és a jövőmre gondoltam, az mindig ilyen hatással volt rám. El kell terelnem a gondolataimat. Ilyen állapotban lehetetlen, hogy visszamenjek a szalonba. – Hová dugtátok a pezsgőt?

Julian felemelte az egyik hungarocell-láda tetejét. A tartóból pára kúszott fel a hűtőkompresszorról, amely hidegen tartotta az alkoholt. Kivett belőle egy üveget, és gyakorlottan, hangos pukkanással kinyitotta.

A tekintetem mintegy magától siklott a karjára és az izmai játékára a fehér ing alatt. Julian nem volt fitneszmegezállott, de azt nem lehetett nem észrevenni, hogy figyel magára. A teste inas volt és vékony.

Észrevette a rámenős pillantásomat, de ahelyett, hogy viszonozta vagy nagyképű mosollyal tudomásul vette volna, elfordult, és hozott egy poharat. Teletöltötte pezsgővel, és felém nyújtotta.

– Köszönöm.

– Csak a munkámat végzem.

Mindenesetre az nem volt a munkája része, hogy nekem adja a szendvicset, amit magának hozott, vagy hogy társaságot nyújtson nekem, miközben a vendégek elől elrejtőzöm. És ezt nagyra értékeltem.

– Te is fogj egy poharat! Koccintsunk!

– Nem szabad.

A homlokomat ráncoltam. Mégis tévedtem a korával kapcsolatban? – Ugyan már! Csak egy pohárral. – Kinyújtottam a lábam, és a pirosra lakkozott körmű lábujjaimmal kihívóan megböktem. – Igazából én sem ihatnék még.

– Én nem a koromról beszélek, hanem arról, hogy éppen dolgozom.

– Az én szüleimnek.

– Ez semmin nem változtat.

– Kérlek! – Előretoltam az alsóajkam. – Egyedül nem jó inni.

Julian habozott, és elgondolkodva nézett rám, mintha azt mérlegelné, vajon a kérésem megéri-e, hogy megszegje a szabályokat.

És abban a pillanatban kezdtem megbánni a szavaimat. Nem kellene miattam kockáztatnia a munkáját. Beképzelt és szégyentelen dolog ezt követelnem tőle, olyasmi, amit az anyám nyugodt szívvel megtenne, de én nem. Éppen mondani akartam Juliannek, hogy felejtse el a dolgot, amikor felsóhajtott, fogott egy pezsgőspoharat, és félig töltötte.

– Fél pohár elég lesz – mondta. – Mire koccintunk?

– Hogy gyorsan elteljen ez az este – jelentettem ki, és hőn reméltem, hogy az anyám nem fog éppen ebben a pillanatban a konyhába toppanni. – Egészségünkre.

– Egészségünkre – visszhangozta Julian, és odajött hozzám a poharával, miközben az ingujja kicsit felcsúszott.

Sebhelyet véltem kikandikálni az inge alól, de az anyag olyan gyorsan visszacsúszott, hogy nem voltam benne biztos, nem csak odaképzelttem-e. Hogy nehogy még érzéketlenebbnek hassak, tartottam a szám, és belekortyoltam a pezsgőbe. A pezsgő úgy bizsergett a torkomban, mint egy csillagszóró, amikor valami hangosan rezegni kezdett. Ösztönösen megdermedtem, de csak Julian mobilja volt az.

Letette a poharát, előhúzta a nadrágzsebéből az okostelefonját, és összevont szemöldökkel nézett a kijelzőre, mielőtt felvette.

– Szia, mi újság? – Hátat fordított nekem, és néhány lépéssel távolabb ment, miközben a telefonáló felelt neki.

Szorgosan a szendvicsbe haraptam, mintha a rágásom elég hangos lehetett volna ahhoz, hogy ne hallgassam ki Juliant.

– Akkor fogd, és tedd a vécére!

A homlokomat ráncoltam. Ki az ördöggel beszél?

– Ezen már nem tudok változtatni.

– ...

Julian felsóhajtott. – Akkor takarítsa fel Cassie.

– ...

– Hagyd ott, amíg haza nem érek. – Az egyik hungarocell-ládába koszos poharakat kezdett egymásra halmozni, valamilyen pincér gondatlanul a pulton hagyta őket. – Két-három óra múlva.

– ...

Julian tehetetlenül mordult egyet, majd a mutató- és hüvelykujjával az orra tövét dörzsölte, miközben a vezeték másik végén lévő személy nyilvánvalóan tovább szövegelt neki. Végül leeresztette a kezét. – Köszönöm, megyek majd. – Kinyomta, és visszadugta a mobilt a zsebébe, ahol kidudorodott tőle a fekete szövet. Lassan felém fordult, és elcsípte a kérdő tekintetem, de nem szólt semmit.

Amikor világossá vált számomra, hogy magától nem fogja elmesélni, ki hívta, rákérdeztem. – Ki volt az?

– A lakótársam.

– Menedd kell? – Magam is meglepődtem, mennyire nemleges választ akartam kapni.

Julian a fejét rázta, és a barna hajából egy tincs az arcába hullott. – A macskám a kanapé alá kakált. A lakótársam nem akarja eltakarítani, de ott hagyni sem. Csak egy hete van nálam.

– A macska vagy a lakótársad?

Julian vigyorgott. – A macska.

– Hogy hívják?

– Laurence.

Még egy utolsót haraptam a szendvicsből, és a másik felét Juliannek nyújtottam. Mégse dolgozza végig az estét miattam éhesen! – Én is szerettem volna macskát, de a szüleim soha nem engedték.

– Miért nem?

– Féltek a drága ruháikat a szőrtől.

– Mire való a szöskefe?

Vállat vontam, és miközben Julian megette a maradék szendvicset, meséltem neki az akváriumról, amit a szüleimtől kaptam ajándékba, amikor hétéves voltam. De Julian túl hamar eltűntette a szendvicset, és a pezsgőspoharaink is kiürültek. Nem volt már több indokom, hogy a konyhában maradjak, azon kívül, hogy szerettem volna. De az anyám biztosan hamarosan észreveszi, hogy eltűntem.

Leugrottam a pultról, és belebújtam a cipőmbé. – Azt hiszem, ideje visszamenni – mondtam, de egy tapodtat sem mozdultam.

– Miért veszel részt olyan partin, amihez nincs kedved? – kérdezte Julian, és olyan magától értetődően pakolta el a poharainkat, hogy az arra engedett következtetni, már jó ideje végzi ezt a munkát.

– Mert nincs más választásom.

Julian kérdően vonta fel az egyik szemöldökét.

– El akarok innen költözni, és éppen lakást keresek. De nincs rá pénzem, ezért egyezséget kötöttem a szüleimmel. Fizetik a lakást és a tanulmányaimat, cserébe hetente egyszer meg kell náluk jelennem vacsorára, és illendő időtartam erejéig mutatkoznom kell minden fontos társasági eseményen.

– Ez fair üzletnek hangzik.

– Tudom. – Több mint fair. Néhány óra az életemből sok ezer dollárért cserébe. Mégis minden másodpercét utáltam. – És te miért vagy itt? – kérdeztem. Julian épp olyan kedvetlenül látszott, mint én, és ő sem indult még a szalon felé.

– Nem nyilvánvaló? Hogy pénzt keressek. Laurence kicsi még, de egy vagyonba kerül.

– Mennyit keresel?

– Hetvenöt dollárt.

– Óránként?

Nevetett. – Az egész estéért.

– Az nem sok.

– Több mint amennyit máshol keres az ember.

– Nem tudtam. – Honnan is tudtam volna? Életemben egyetlen másodpercig sem kellett még dolgoznom. Ennek ellenére tudtam, hogy hetvenöt dollár túl kevés ahhoz, hogy az ember egész este olyan embereket szolgáljon ki, mint Gwendoline Finn. Intettem Juliannek, hogy kövessen. – Gyere velem!

– Hová?

– Meglátod.

Habozott, de nem tartott túl sokáig az ellenállása. Egy pillanattal később követett kifelé a konyhából, végig a folyosón, el a szalon mellett egészen a gardróbig.

A kis helyiségben új táskák drága bőrének és a vendégek parfümözött kabátjának illata szállt. A bíborszínű anorákomat kerestem, amit anyától kaptam ajándékba három hónapja, a születésnapomra. Mellette az akasztón lógott a kiegészítésem, csak úgy duzzadt a jegyzetfüzetemtől, amelyet belegyömöszöltem.

– Fogd csak! – Juliannek adtam a füzetet.

Elvette, és a gardrób ajtaja becsukódott mögötte.

Csupán halvány fény derengett, és a konyhához képest igen szűk volt a hely. A sok kabát és zakó között Juliannek és nekem szoroson egymás mellett kellett állnunk. Nem került el a figyelmemet, milyen jó illata van: fenyőtű és föld, holott egész este tálcákat cipelt.

– Mi ez? – kérdezte Julian.

Felemeltem a fejem, és meglepetten állapítottam meg, hogy egy magasságban vagyok vele. Az egy méter hatvan centimmal ahhoz voltam szokva, hogy még magas sarkúban is fel kell néznem másokra, de Julianre nem kellett.

Átlapozta a jegyzetfüzetemet, és megnézte a vázlataimat.

– Csak valami, amin dolgozom.

– Jól néz ki. – Azt az oldalt lapozta fel, amelyen a *Rémálmolady* első vázlata volt. – Ez egy képregény?

– Talán – feleltem, és gyorsan elővettem a táskámból a pénztárcámat, hogy ne kelljen válaszolnom a további kérdéseire. Szerettem a képregényeket, képregényalbumokat és a mangákat. Ezen a művészeti területen otthon éreztem magam, de kihívásnak tűnt, hogy ezt másoknak elmagyarázzam és megértessem velük. Főleg azokban a körökben, amelyekben a családom mozgott, a szenvedélyem a legtöbb emberből csupán fáradt mosolyt csalt elő.

Kinyitottam a pénztárcámat, elővettem belőle több bankjegyet, és Juliannek nyújtottam őket. – Tessék.

Felpillantott a jegyzetfüzetből, és a pénzre nézett. Elkerekedett a szeme. – Ez túl sok!

– Nem az. – Kétszázharminc dollár volt. A táskám többbe került. – Tedd el!

Megrázta a fejét. – Nem lehet.

– Miért nem? – Kinyitotta a száját, hogy feleljen, de megelőztem. – És ne mondd, hogy túl sok!

– Én... – Julian nem jutott tovább, mert ebben a pillanatban kinyitották a gardrób ajtaját. Julian megdermedt, és én ösztönösen visszadugtam a táskámba a pénzt.

– Michaella! – Senki más nem tudott annyi felháborodást, csalódást és haragot kifejezni egyetlen szóval, mint az anyám. – Ez most komoly? Már megint? – Rólam Julianre nézett, és a tekintetében még tovább nőtt a megvetés, amikor észrevette, milyen közel állunk egymáshoz. Nem kellett hozzá látnoknak lenni, hogy sejtsem, mit kombinált össze az anyám, ahhoz túlságosan egyértelmű volt a kép, amit Julian és én nyújtottunk. Együtt a zárt gardróbban, halvány fényben, büntudatos arccal.

– Borraivalót akartam neki adni – magyaráztam.

– Borravalót. – Az anyám szinte kiköpte ezt a szót. – Megkímélhettél volna ettől a fajta „borravalótól”, Michaela. Ezt már megbeszéltük, vagy talán elfelejtetted?

– Nem, de én tényleg csak... – Felemeltem a táskám, hogy újra előhalásszam belőle a pénzt.

De az anyám már Julianhez fordult. A vörösre rúzoszott szája olyan bős mosolyra húzódott, amelyet egyébként csak az ellenérdekű ügyvédeknek tartogatott.

Julian érezhetően megfeszült mellettem, de az arckifejezése nem változott. Közömbösen nézett az anyámra. Ez az arckifejezés láthatóan nem tetszett neki.

– Maga pedig... El van bocsátva! Tűnjön innen!

Levegő után kapkodtam. – Anya! Nem bocsáthatod el csak így!

– De megtehetem. És meg is fogom – felelte szűkszavúan. – Bármit is csináltatok, nem azért fizetjük ezeket az embereket, hogy a gardróbba bújjanak veled. Neki kint kell lennie, és bennünket kiszolgálnia.

– Nem az ő ötlete volt. Én...

– Hagyd, Micah! – szakított félbe Julian. Üres tekintettel visszaadta a jegyzetfüzetemet, és egy lépést hátrált.

Összeszorult a szívem. Laurence-re kellett gondolnom. Ezek után vajon Julian megengedheti még magának?

Éppen eloldalazott az anyám mellett, amikor az hirtelen ki nyújtotta a kezét. Megfogta Julian karját, és előrehajolt, az orrát ráncolta. – Maga ivott?

– Én... Igen – vallotta be Julian halkan. – Egy fél pohárral.

Az anyám undorodva ingatta a fejét, holott ő maga már legalább négy pohár pezsgőn túl volt. – Jelezni fogom a főnökének. Ha végeztem magával, ebben a városban soha többé nem fog partiszerviz munkát kapni.

Julian állkapcsa megfeszült, és ökölbe szorította a kezét.

Szívesen segítettem volna neki, de túlságosan jól ismertem az anyámat. Konok volt, vasakarátú, és a döntéseit mintha kőbe vészték volna, ettől volt olyan ragyogó ügyvéd. Bármi, amit Julian védelmében mondok, csak tovább rontott volna a helyzeten. Így hát hallgattam, és reméltem, hogy az anyámnak közbeszól a munkája, és elfelejti Juliant besározni.

Julian elfordult, és anélkül, hogy még egy pillantásra méltatott volna, elhagyta a gardróbát. Nem tudtam rossz néven venni tőle. Mégiscsak én hoztam ilyen helyzetbe, ráadásul a pénzt sem tette el, amit felajánlottam neki. Feltehetően már megbánta a hamis szerénységét.

Némán, a gyomromban rossz érzéssel néztem, ahogy a konyhába ment, hogy összeszedje a holmiját. Utána feltehetően a cselédajtón keresztül fog eltűnni, és soha többé nem fogom vizsgálni.

– Te pedig jösz! – szólt rám az anyám éles hangon. Nem kérés volt, hanem parancs. Nyitva tartotta az ajtót, egyértelmű felszólításként. És ahogy az elmúlt hetekben oly gyakran, a nyelvembe haraptam, és engedelmeskedtem – Adrianért.

Visszaakasztottam a táskámat a helyére, és az anyámmal együtt a szalonba mentem. A sarkamban volt, mintha biztosra akarna menni, hogy nem futok Julian után, és egész idő alatt a hátamban éreztem a szemrehányó pillantását.

2. fejezet

Két hónappal később

Egy lépést hátráltam, és a műalkotásomat szemléltem: a költőzésnél használt kartondobozokból épített erődítményt. Majdnem az új lakásom mennyezetéig ért, és a jobb oldalán, egy nyíláson át lehetett bemászni. Három órába került az életemből, hogy ezt az erődítményt felépítsem, és teljesen megizzasztott ez a rakás kartondoboz, de megérte.

Az alkarommal megtöröltem a homlokom, mielőtt elővettem a mobilom, és készítettem néhány fényképet az építményemről, hogy elküldjem Adriannek. A jelek szerint az üzeneteim eljutottak hozzá, de nem tudtam, megnézi-e őket, mert válasz soha nem érkezett. Mégis fenntartottam az egyoldalú hírközlésünket. Hogy továbbra is írtam neki, az olyan érzéssel töltött el, hogy még az élete része vagyok, bár időközben már három hónapja nem láttuk egymást. Hiányzott, és egyre jobban aggódtam, bár ezzel szemmel láthatóan egyedül voltam. A szüleim úgy élték a hétköznapjaikat, mintha Adrian soha nem is létezett volna. És egyébként is úgy látszott, senki nem érdeklődik iránta igazán. Néhány hete kudarcot vallott a kísérletem, amikor eltűntként akartam bejelenteni. A rendőrség megtagadta, hogy bármit is tegyen. Adrian szellemileg egészséges, felnőtt ember. Összepakolta a holmiját, és – többé-kevésbé – önként távozott. Az ő nézőpontjunktól semmi aggasztó vagy törvénybe ütköző dolog nem történt.

A fejemet ráztam, és elnyomtam az emléket, amitől úgyis csak újra dühbe gurultam volna; márpedig az utóbbi időben

gyakran elfogott ez az érzés a szüleimmel kapcsolatban, ezért még boldogabb voltam, amikor végre elköltöztem tőlük. A vártnál tovább tartott megfelelő lakást találni, de attól a naptól kezdve hivatalosan is a Copper Avenue-i lakás tulajdonosa voltam – amit persze a szüleim fizettek. Mert nekem nem volt spórolt pénzem. Nem volt rá szükségem. Mielőtt Adriannel történt ez a dolog, soha nem gondoltam volna, hogy egy nap majd kellemtelen lesz számomra, hogy a családom pénzéből élek.

Mindenesetre egy pozitív oldala volt az anyagi függésnek: a szüleimnek és nekem muszáj volt egymással beszélünk. Habár éppen mérges voltam rájuk, szerettem őket, és reméltem, hogy egy nap újra össze tudom hozni a családomat. Fogalmam sem volt, hogy ez lehetséges-e, vagy csupán gyerekes vágyálom, de legalább meg kell próbálnom. És ez csak úgy megy, ha kapcsolatban maradunk egymással. Én leszek az összekötő tag a szüleink és Adrian között – csak találjam meg.

Még egy utolsó pillantást vetettem a képekre, amelyeket Adriennek küldtem, és már éppen vissza akartam dugni a mobilomat a nadrágzsebembe, amikor csörögni kezdett. Egy csapásra félelemmel vegyes remény áradt szét bennem. Ez nem lehet véletlen, vagy igen? Remegő kézzel emeltem fel a mobilt, és a kijelzőre meredtem. Ám ugyanabban a pillanatban meg kellett állapítanom, hogy nem Adrian hív. Csakhogy nem Adrian volt az, hanem egy *privát szám*.

Gyorsan végighúztam az ujjam a képernyőn, mielőtt a vonal túlsó végén letették volna. – Halló?

– Jó napot kívánok, Micah Owensszel beszélek? – kérdezte egy idegen, mély hang.

Csalódottan eresztettem le a vállam. – Igen, én vagyok.

– Patrick Walsh vagyok, a Rainride Center vezetője. Három hete beszélünk egymással, amikor a bátyádat kerested az intézetemben.

– Igen. Emlékszem. – Hogy is felejthettem volna el?

Miután a rendőrség elutasította a feljelentésem, kiterjesztettem a saját keresési hatókörömet. Végigjártam a város minden általam ismert LMBTQ-találkozóhelyét, a tanácsadó helyektől kezdve az éjszakai klubokig, még hamis igazolványt is készíttettem, amelynek a birtoklásáért a szüleim megöltek volna, ha tudomást szereznek róla. De megérte a kockázatot.

– Van valami hír? – érdeklődtem nem túl sok reménnyel. Mr. Walsh józan hanghordozása nem arra utalt, hogy jó hírekkel tud nekem szolgálni.

Sóhajtott. – Sajnos nincs. Kérdezősködtem, és tájékoztattam a munkatársaimat a testvéredről, de a Rainpride-nál nem járt. – Mr. Walsh kis szünetet tartott. – Biztos vagy benne, hogy még a városban tartózkodik?

Nem. – Igen – feleltem konokul. Egyáltalán nem akartam arra a lehetőségre gondolni, hogy időközben pénzhez jutott, és esetleg elhagyta Mayfieldet. Ebben az esetben aligha lett volna esélyem megtalálni. Mert mi van, ha nem csak a várost, de az államot is elhagyta? Vagy akár Amerikát is? Lehet, hogy kivándorolt Kanadába. Ettől a gondolattól rogyadozni kezdett a térdem. A szabad kezemmel megkapaszkodtam az erődítményemben.

– A rendőrségen voltál már? – kérdezte Mr. Walsh elgondolkodva.

Bólintottam, de aztán észbe kaptam, hogy nem lát. – Igen, voltam. Nem tudnak segíteni.

– Sajnálom. – A szavaiban őszinte sajnálat bujkált. – Remélem, megtalálod a testvéredet. Boldog lehet, hogy vagy neki.

Igazán az lehet? Némely napokon nem voltam benne biztos, hogy tényleg mindig olyan testvére voltam, mint amilyen lenni akartam. Valamit nyilvánvalóan rosszul csináltam. Különben miért gondolta azt Adrian, hogy tőlem épp úgy el kell szöknie,

mint a szüleinktől? Ettől a gondolattól mindig belém hasított valami.

- Köszönöm a segítségét, Mr. Walsh.
- Magtól értetődik. Ha valamit megtudok, jelentkezem.
- Köszönöm – mondtam még egyszer, és kinyomtam.

Lassan leeresztettem a mobilt, az ujjaim görcsbe rándultak a feszültségtől, és a felvételt néztem, amit háttérképnek beállítottam. A fényképen Adrian, a szüleink és én vastag dzsekikbe burkolózva állunk egy hajó fedélzetén, amely négy évvel ezelőtt Grönland jeges tájain vitorlázott velünk. A fényképet a háttérben látható, lenyűgöző gleccserek miatt választottam, de ma már valami elveszetre emlékeztetett, amit vissza akartam kapni.

Visszadugtam a mobilomat a nadrágzsebembe, és elővettem a laptopomat a bőröndből, amelybe a legfontosabb dolgokat pakoltam, hogy a költözés ellenére azonnal kéznél legyenek. A MacBookom mellett volt benne néhány ruha és egy pipere-táska, illetve a digitális rajztáblám, öt képregény és két jegyzet-füzet, mindkettő a kedvenc márkámból. Az egyikben már csak négy üres oldal volt, a másik még teljesen érintetlen. Alig vártam, hogy megtöltssem a *Rémálomladyról* szóló gondolataimmal és ötleteimmel.

Kezemben a lappal megkerültem az erődítményemet, és leültem az egyik kartondobozra, amely a bejáratot szegélyezte. Előhívtam a Rainpride Center honlapját, amelyen Mr. Walsh mosolygós fényképe üdvözölt, néhány évvel korábban készülhetett. Mellette rövid szöveg állt, amelyben a személyes tapasztalatairól és a Rainpride Center megalapításának körülményeiről beszél. Már olvastam ezeket a sorokat, ezért egyenesen az „adományok” menüpontra kattintottam. Átfutottam az apró betűs részt, amelyben az állt, mire használják a pénzt, aztán a lényegnek szenteltem magam: „Kérem, válassza ki az összeget.” Négy számjegyű összeget pötyögtem be, a „tovább”

gombra kattintottam, majd megadtam a hitelkártyám számát és ellenőrző számjegyt, amelyet tízéves korom óta fejből tudtam. A szüleim havonta kiegyenlítették a kártyát.

– Köszönjük az adományt, Mr. és Mrs. Owens – suttogtam. Ha már nincs bennük annyi tisztesség, hogy a saját fiukkal törődjenek, legalább más, hasonló cipőben járó fiatalokat segítsenek a pénzüikkel.

Megnyitottam a Messengert, és küldtem egy üzenetet Lillynek, a legjobb barátnőmnek:

Vacsora?

Nem kellett sokáig várni a válaszára.

Lilly: Nem érek rá. Skype-randi Tannerrel.

Én: Holnap B&B?

Lilly: Szívesen.

Én: 16 óra?

Lilly: 17, előtte órám van.

Én: Tökéletes. Örülök neki!

Lilly: Én is. Akkor holnap!

Én: Holnap. Sok sikert!!!

Lilly: Köszönöm. <3

Büszke voltam a legjobb barátnőmre. Lilly messze a legbátorbab, legbecsvágyóbb és legszeretetreméltóbb ember volt, akit ismertem, és alig vártam, hogy néhány hónap múlva talárban lássam, és megélhessem, ahogy megkapja az érettségi bizonyítványát; feltehetően kitüntetéssel, ahogy ismertem.

Váratlanul kopogtak az ajtón. Kábultan néztem fel a laptopomról. Biztosan valamelyik szomszéd, aki be akar mutatkozni. Még csak Lilly és a szüleim ismerték az új címemet.

Becsuktam a laptopom, és félretettem, mielőtt az ajtóhoz mentem. Sietősen végigsimítottam a *Wonder Woman* pólómon, amelyet a legutóbbi képregény-találkozón vettem, és az ujjaimmal a hajamba túrtam. A lakásomban még nem volt tükör – talán jobb is, mert így azt képzelhettem, hogy nem nézek ki olyan piszkosnak és izzadtnak, mint amilyennek éreztem magam. Kinyitottam az ajtót, készen arra, hogy barátságos „Jó estéttel” köszöntsem a szomszédomat, de egy hang sem jött ki a számon, amikor a látogatóimat megpillantottam.

Az ajtó előtt egy fiatal nő és egy férfi állt, akik nem is lehetek volna különbözőbbek. A nő alacsony volt és törékeny, vörös hajú és olyan világos bőrű, hogy legszívesebben azonnal felajánlottam volna neki a naptejemet. A mellette álló fickó viszont fekete volt, és jó két fejjel magasabb a nőnél, széles vállú, sötét szemű, és érdeklődve figyelt engem. De igazából nem a külsejük különbözőségétől akadt el a szavam, hanem attól, ami közös volt bennük: mindketten tündének öltöztek.

Vigyorogtak, szemmel láthatóan jól szórakoztak a csodálkozásomon.

Lassan sikerült megszólalnom. – Szia, Tauriel. Szia... – Megakadtam, mert nem jutott eszembe egyetlen fekete *Gyűrűk ura* szereplő sem. Van egyáltalán ilyen? Évekkel ezelőtt láttam utoljára a filmeket. – Nem-Tauriel – fejeztem be bénultan a mondatot, és bocsánatkérően elhúztam a szám.

– Semmi gond. Tolkien rontotta el, nem te – mondta a fickó, és idegesen piszkálta a hegyes fülét. Barna bőrzjelmezt viselt, ami harcos egyenruhára hasonlított, számos kapoccsal és övvel, amelyekre mindenféle fegyvert rögzítettek. Biztos voltam benne, hogy nem valódiak, habár annak hatottak.

– Az ő baja. Te mesésen nézel ki. – A kísérajára néztem, és azonnal kijavítottam magam. – Mindketten mesésen néztek ki. – A nő zöld pamutruhát viselt, az alkarját sötét bőrmandzsetta

fedte, és a csípőjén tegez lógott nyilakkal. Csak a hozzávaló új hiányzott.

– Köszönöm, nagyon aranyos vagy. – Meghajolt, ami illett a középkori jelmezéhez. – Te pedig minden bizonnyal Michaela vagy. Legalábbis ez áll az új névtáblán lent, a kaputelefonon.

– Micah. Csak a szüleim hívnak Michaelának.

– Rendben, akkor Micah. Én Cassie vagyok. – A férfit mutatott. – Ő pedig Auri.

– Auri? – kérdeztem vissza felvont szemöldökkel, bár biztos voltam benne, hogy nem hallottam rosszul. Az aranyos hangzású név egyáltalán nem illett ahhoz az emberhez, aki előttem állt. A fickó óriási volt, és a vaskos felkarjából ítélve az én testsúlyomat ő bemelegítésnek nyomja ki a súlyemelő padon.

– Igazából Maurice, de az Auri is rendben van.

– Az Auri remek név – vetette közbe Cassie, és ránézett azzal a nagy zöld szemével. Olyan szorosan álltak egymás mellett, hogy a nőnek majdnem egészen hátra kellett hajtania a fejét. Bizonyára nem lehet egyszerű függőleges testhelyzetben ilyen magasságkülönbséggel csókolózni.

Auri rámosolygott. – Ha te mondd. Végül is te találtad ki.

– Patrick Rothfuss találta ki – mondta a nő határozottan, majd felém fordulva elmagyarázta: – Auri a kedvenc könyvünk-ből, *A szél nevéből* az egyik szereplő. Ismered?

Megráztam a fejem. – Nem, sajnos nem.

– Kölcsönadhatom a jubileumi, illusztrált kiadásomat, ha megígéred, hogy nem lesz számarfüles. – A nő szigorú pillantást vetett Aurira.

– Soha az életben nem fordulna elő velem ilyesmi – feleltem azonnal. Bár nem voltam nagy olvasó, legalábbis könyveket nem nagyon olvastam, de a képregényeimmel a lehető leggondosabban bántam, és minden alkalommal kisebb szívinfarktus kerül-

getett, ha egy oldal beszakadt valamelyik jegyzetfüzetemben vagy rajztömbömben.

– Egyedül laksz itt? – kérdezte Auri, és kíváncsian előrehajolt. Elég magas volt, hogy a fejem fölött akadálytalanul benézhesen a lakásomba. Nem mintha sok látnivaló lett volna, eltekintve az erődítményemtől, a bútorok dobozaitól és egy lefóliázott heverőtől.

– Igen – feleltem, és témát váltottam, mielőtt megkérdezhették volna, honnan van rá pénzem. Ez idáig még soha nem volt kellemetlen számomra a családom vagyona, de abban a pillanatban szégyelltem magam miatta, talán mert egy részem tudta, mennyire hamis a hitelkártyájukat és csekkjeiket elfogadni, miközben titokban gyűlölöm őket az Adrian-ügy miatt. – Tanultok?

Cassie bólintott. – Irodalomtudomány, harmadik szemeszter.

– Tervezőgrafika – felelte Auri. – És sport.

– Futball?

Vigyorgott. – Igen, ösztöndíjjal.

– De felvágysz! – dünnyögte Cassie, mire a fiú lágyan oldalba bökte. – És te?

– Jog – feleltem, és próbáltam nem túl sok keserűséget belevinni a válaszba.

A beiratkozási hét közben már eltelt, és megkezdődtek az előadások. Az első nap után abba az örült hitbe ringattam magam, hogy talán nem is lesz olyan rossz, mint vártam. De már a második nap móresre tanított. Gyűlöltem. Gyűlöltem minden percét. Gyűlöltem minden szót, amit a professzorok mondtak. És gyűlöltem az amerikai jogrendszert. Csak Aliza, az egyik évfolyamtársam tette elviselhetővé a dolgot.

– Melyik szemeszter? – érdeklődött Auri.

– Első.

Cassie összecsapta a tenyerét. – Ó, egy újonc. Szívesen körbevezetlek.

Mosolyogtam. – Kedves tőled, de mayfieldi vagyok.

– Vagy úgy. – Megütközve pislogott rám. – Értem. Csak a saját lakás miatt gondoltam, meg minden.

– Igen... Nem. Csak szerettem volna a szüleimtől elköltözni. – Ha nem történt volna ez a dolog Adriannel, feltehetően még náluk lalnék. Vagyis nem, mert ha Adrian még velünk lenne, akkor vele együtt a Yale-en tanulnék, nem pedig egyedül az MFC-n. – Ti honnan... – Elnémultam, amikor hirtelen meghallottam valamit. Visszatartott lélegzettel füleltem a kaparászó zajt, amely mintha a szomszéd lakásból jött volna. Fájdalmas nyávogás vegyült a kaparászásba.

– Ó, valaki éhes – jegyezte meg Auri.

Cassie büntudatosan húzta el a száját. – Már két órája meg kellett volna etetnünk.

– A ti macskátok? – kérdeztem, és megörültem. Szemmel láthatóan a megfelelő szomszédokkal találkoztam. Bár most már én is tarthattam volna kisállatot, de nem akartam semmit elsietni. Talán majd ha kicsit jobban berendezkedek, és túlélem az első szemesztert.

Cassie kihúzta a nyilakat a tegezéből, mielőtt belenyúlt, és elővette a kulcscsomóját. – Laurence a lakótársunké, de szombatonként mindig sokáig dolgozik, ezért mi viseljük gondját.

Értetlenül néztem rá. – Mit mondtál? Hogy hívják a macskát?

– Laurence. – Nevetett. – Tudom, hogy elég furcsa név egy cicának.

Egyetértően bólintottam, de gondolatban már egy lépéssel előrébb jártam. Ez nem lehet véletlen. Kizárt. Vajon hány Laurence nevű macska lehet Mayfieldben? Nem sok, és ez azt jelenti, hogy a szüleim partijáról a pincér minden bizonnyal

Cassie és Auri lakótársa. Julian. Hiszen nem említette Cassie-t is? Nem voltam már benne biztos, mindenesetre nem számítottam rá, hogy valaha is viszontlátom. A két hónappal korábbi este óta újra meg újra eszembe jutott, nem utolsó sorban a rossz lelkiismeretem miatt. De ha itt lakik, az azt jelenti, hogy kaptam egy második esélyt. Jóvá tehetem, amit elrontottam.

– A lakótársatokat nem Juliannek hívják véletlenül? – kérdeztem, és próbáltam elrejtteni az izgatottságomat.

Cassie a homlokát ráncolta. – De. Julian Brook. Ismeritek egymást?

– Úgy is mondhatjuk – feleltem zavartan, és azon tűnődtem, vajon mesélt-e nekik rólam. Tudnak vajon a pökhendi libáról, aki miatt elbocsátották? Vagy az estének ezt a részét kihagyta? – Egy partin ismerkedtünk meg.

Auri szemöldöke a magasba szökött. – Tényleg? – Meglepettnek tűnt.

– Igen.

Jelentőségteljes pillantást váltottak, amely néhány másodpercig is eltartott, mielőtt Cassie újra felém fordult, még mindig nyilakkal a kezében. – Miféle parti volt ez?

– Unalmas – feleltem tartózkodón. – Ott dolgozott.

– Ááá. – A nő arca megvilágosodott a felismeréstől. – Értem.

– Mit értesz?

Auri fújtatott. – Julian önként soha nem menne partira.

– Soha? – kérdeztem csodálkozva.

Cassie a fejét rázta. – Soha.

– Az a fiú betegesen munkamániás – magyarázta Auri, és összefonta a karjait a mellkasa előtt. – Folyton mondom neki, kapcsoljon egy menettel lejjebb, de ha nem az MFC-n van, akkor az ezer munkahelye egyikén.

Ezer munkahely. És én megfosztottam a szüleim hetvenöt dollárjától.

– Most is pincérkedik? – kérdeztem némi reménnyel. Végül is szombat este volt, tökéletes időpont a partiszervizhez. És az anyám talán tényleg elfelejtette a főnökénél befektetni.

Cassie elgondolkodva csücsörített. – Nem vagyok benne biztos.

– Nem, nem ott van – mondta Auri. – Mr. Gordon kihajította. Nem emlékszel? Ezért nem hord már haza szendvicseket.

– Igaz, a szendvicsek, amelyekből soha nem jutott nekem semmi.

– Azt mondtad, nem ízlenek.

– A nyers halasat nem szerettem. A többi igen.

– Ó, akkor biztosan félreértettem valamit.

Cassie a szemét forgatta. – Természetesen.

Szórakoztató volt kettejük szeretetteljes civódását figyelni, de lassan az az érzés kerített hatalmába, hogy nem ismerik különösebben jól Juliant. Ki az, aki nem tudja, vagy csak az elmaradt szendvicsek miatt, hogy a lakótársát kirúgták? A rossz lelkiismeretemen ez nem könnyített, de legalább Julian macskája ne várjon tovább miattam az ételére. Az egész beszélgetés alatt megállás nélkül kaparta az ajtót. – Talán ideje lenne Laurence-nek enni adnotok.

– Ó, Istenem, igen! – Cassie gyorsan visszadugta a nyilait a tegezbe, aztán a kulcsosomóval kezdett babrálni, amelyen legalább egy tucat kulcs lógott.

– Rettenetes macskaszülőök vagyunk – állapította meg Auri, és a lakásuk ajtaja felé húzta Cassie-t, aki még mindig a megfelelő kulcsot kereste.

– Ha a mi macskánk lenne, más lenne a helyzet.

– Nekünk nem macskánk, hanem kutyánk lenne.

Ahelyett, hogy bármit is felelt volna, Cassie még egyszer felém fordult. – Örülök, hogy megismertelek, Micah. Úgyis összefutunk még.

– Biztosan. Én is örülök. – Integtettem nekik, és láttam, ahogy a résnyire nyitott ajtón beosontak a lakásukba, nehogy Laurence kiszökjön a folyosóra.

Még egy pillanatig a küszöbön álltam, és a csukott ajtót bámultam. Julian Brook. Ki gondolta volna?